

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: PŽ-279/2025-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I
R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Draženke Deladio, predsjednice vijeća, dr. sc. Srđana Šimca, suca izvijestitelja i Nikoline Mišković, članice vijeća u pravnoj stvari tužitelja Stečajna masa iza MEPLING d.o.o. u stečaju, OIB: 97199888619, Split, Mažuranićevo šetalište 35, kojeg zastupa punomoćnica Rozita Vidan, odvjetnica u Splitu, protiv tuženika Stečajna masa iz GRAĐEVNO PODUZEĆE RADNIK d.d. u stečaju, OIB: 13464167424, Zadar, Dalmatinskog sabora 3, kojeg zastupa stečajna upraviteljica Ivanka Bosotina iz Zadra, radi predaje u posjed i isplate, odlučujući o tužiteljevoj i tuženikovojoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zadru, poslovni broj P-147/2023-20 od 6. prosinca 2024., u sjednici vijeća održanoj 10. travnja 2025.

r i j e š i o j e

Ukida se presuda Trgovačkog suda u Zadru, poslovni broj P-147/2023-20 od 6. prosinca 2024. u točki I. izreke u dijelu u kojem je određeno da ako tuženik ne postupi po nalogu suda da ga se ovlašćuje samostalno o tuženikovom trošku provesti ispražnjenje nekretnine upisane u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Zadru, Zemljišnoknjižni odjel Zadar, označene kao čest. zem. 4220/2 zk. ul. 15878 k.o. Zadar, i to: - 51. suvlasnički dio: 116/10000 ETAŽNO VLASNIŠTVO (E-51) - poslovni prostor D.IV.1. na prizemlju diletacije D ulaz 4, koji se sastoji od jedne prostorije ukupne korisne površine 76,80 m², koji je u nacrtu oivičen smeđom bojom, od osoba i stvari, izmijeniti brave i ključeve na predmetnoj nekretnini te stupiti u posjed i korištenje predmetne nekretnine te se predmet vraća tom sud na ponovan postupak.

p r e s u d i o j e

Odbijaju se kao neosnovane tužiteljeva i tuženikova žalba i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zadru, poslovni broj P-147/2023-20 od 6. prosinca 2024. u točki I. izreke u preostalom dijelu, točkama II., III., V., VI. i VII. izreke.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom prvostupanjskoga suda obvezan je tuženik predati tužitelju u posjed i korištenje nekretninu upisanu u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Zadru, Zemljišnoknjižni odjel Zadar, označene kao čest. zem. 4220/2 zk. ul. 15878 k.o. Zadar, i to: - 51. suvlasnički dio: 116/10000 ETAŽNO VLASNIŠTVO (E-51) - poslovni prostor D.IV.1. na prizemlju diletacije D ulaz 4, koji se sastoji od jedne prostorije ukupne korisne površine 76,80 m², slobodnu od osoba i stvari, predati ključeve i uvesti tužitelja u nesmetani posjed te je određeno da ako tuženik ne postupi po nalogu suda da je tužitelj ovlašten samostalno isprazniti nekretninu od osoba i stvari, izmijeniti brave i ključeve na predmetnoj nekretnini te stupiti u posjed i korištenje predmetne nekretnine (točka I. izreke).

2. Tuženiku je naložena isplata iznosa od 37.632,00 EUR s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od 9. listopada 2023. do isplate (točka II. izreke).

3. Odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu u kojem tužitelj zahtijeva isplatu zakonskih zateznih kamata na dosuđeni iznos glavnice u razdoblju od 10. rujna 2020. do 8. listopada 2023. (točka III. izreke), za isplatu iznosa od 9.408,00 EUR s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama (točka IV. izreke) te za isplatu mjesečnog iznosa od 960,00 EUR ubuduće (točka V. izreke).

4. Tuženiku je naloženo nadoknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 1.107,16 EUR s pripadajućim zateznim kamatama (točka VI. izreke) dok je odbijen kao neosnovan tužiteljev zahtjev za nadoknadu troškova parničnog postupka za iznos od 705,06 EUR (točka VII. izreke).

5. Prvostupanjski sud je utvrdio da je tužitelj u zemljišnim knjigama upisan kao vlasnik sporne nekretnine. Zatim je utvrdio da je osnova za stjecanje tužiteljeva prava vlasništva i za upis u zemljišne knjige bila nagodba od 25. veljače 2003. i aneks te nagodbe od 8. svibnja 2003., kojom su stranke razriješile sporove iz svog poslovnog odnosa i način namirenja tuženikova duga po pravomoćnoj presudi Trgovačkog suda u Splitu, poslovni broj P-1567/95 od 15. svibnja 2001. Na nagodbi je potpis tadašnjeg tuženikovog zastupnika po zakonu, direktora Gorana Zadre bio ovjeren po javnom bilježniku.

6. Zato je prvostupanjski sud ocijenio da nisu odlučni tuženikovi prigovori da je on pošten posjednik spornog poslovnog prostora, koji je u posjed stupio 13. siječnja 2003. prisilnim radnjama koje je poduzimao ovršni sud, a sve na temelju činjenice da je tuženik protiv tužiteljeva pravnog prednika (Mepling s.p.p., Opuzen) i treće osobe Sklet - commerce s.p.o. iz Splita ishodio pravomoćnu presudu Općinskog suda u Zadru, poslovni broj P-2757/95 od 19. ožujka 1998. kojom je utvrđeno njegovo vlasništvo spornog poslovnog prostora.

7. Prvostupanjski sud je utvrdio da je tuženik raspolagao spornim poslovnim prostorom, naknadno, nakon što je pravomoćnom sudskom presudom utvrđeno njegovo vlasništvo, i to na temelju prethodno navedene nagodbe i aneksa. Tužitelju je dozvolio uknjižbu prava vlasništva i izdao mu je tabularnu ispravu. Zato je tuženik

morao znati da mu više ne pripada pravo na posjed, što ga čini nepoštenim posjednikom. Sve i da tome nije tako, tuženik je nepošten barem od primitka dopisa koji mu je 9. prosinca 2020. uputio tužitelj, što je sve bilo prije podnošenja tužbe u ovoj pravnoj stvari.

8. Također, prvostupanjski sud je ocijenio da nije svrsishodno odrediti prekid postupka u ovoj pravnoj stvari do pravomoćnog okončanja drugog postupka koji se vodi pred prvostupanjskim sudom pod poslovnim brojem P-67/2021, između istih stranaka, ali u obrnutim stranačkim ulogama radi utvrđenja i uknjižbe tuženikovog prava vlasništva na spornom poslovnom prostoru (čl. 213. t. 1. Zakona o parničnom postupku). U tom postupku je, povodom tuženikovih (tamo tužiteljevih) tvrdnji o nevaljanosti sklopljene nagodbe između stranaka i nevjerodostojnosti potpisa, određeno izvođenje dokaza vještačenjem potpisa tadašnjeg tuženikovog direktora Gorana Zadre po vještaku grafologu. Međutim, prvostupanjski sud je ocijenio kako on može samostalno utvrditi postojanje tužiteljeva prava vlasništva na spornom poslovnom prostoru, jer je tužitelj uknjižen kao vlasnik u zemljišnim knjigama te je potpis prijašnjeg tuženikovog direktora Gorana Zadre na nagodbi i aneksu, kao osnovi upisa u zemljišne knjige bio ovjeren po javnom bilježniku. Zato se potpis smatra istinitim, a tuženik u ovom postupku nije uspio dokazati suprotno. Također, prvostupanjski sud drži da u prilog neosnovanosti tuženikovih prigovora o nevaljanosti potpisa, govori činjenica da tuženik, od tužiteljeve uknjižbe, koja je izvršena još 2003. godine dugi niz godina nije uopće reagirao, sve do trenutka kada je tužitelj stavio izlučni zahtjev u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom.

9. S obzirom na to da je tužitelj vlasnik poslovnog prostora, prvostupanjski sud je ocijenio da je osnovan zahtjev za iseljenje te u pretežnom dijelu zahtjev za isplatu koristi koje je tuženik kao nepošteni posjednik ostvario posjedovanjem poslovnog prostora. Uvidom u podatke nadležne Porezne uprave o visini cijene zakupa za komparative poslovne prostore, prvostupanjski sud je utvrdio da visina naknade iznosi 10,00 EUR/m², što pomnoženo s površinom od 76,80 m² iznosi 768,00 EUR. Međutim, prvostupanjski sud je ocijenio da na navedeni iznos tužitelj nema pravo zahtijevati i trošak PDV-a, s obzirom na to da je riječ o izvanugovornom odnosu, a ne o pružanju usluga.

10. Također, prvostupanjski sud je ocijenio da tužitelju pripada pravo na zakonske zatezne kamate tek od trenutka podnošenja zahtjeva za isplatu, što se dogodilo podnošenjem tužbe ovom sudu. Tada je dospjela tužiteljeva tražbina kao vlasnika za naknadu za korištenje tuđe stvari. Zato je ocijenjen neosnovan tužbeni zahtjev za razdoblje koje je prethodilo podnošenju tužbe.

11. Jednako tako, prvostupanjski sud je ocijenio neosnovan tužbeni zahtjev za isplatu budućih iznosa naknade, koji nisu dospjeli do trenutka zaključenja glavne rasprave, jer se ne radi o iznimkama predviđenim u odredbi čl. 326. st. 1. Zakona o parničnom postupku. Tom odredbom je propisano u kojim situacijama je iznimno dopušteno podnijeti kondemnatornu tužbu prije dospijeca tražbine.

12. Tužitelj je protiv pobijane presuda u točkama III., V. i VII. izreke podnio žalbu zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava.

13. Tužitelj je u žalbi naveo kako smatra da je prvostupanjski sud pogrešno odbio zahtjev za isplatu zakonskih zateznih kamata za razdoblje prije podnošenja tužbe kao i da mu pripada pravo zahtijevati naknadu imovinske štete koja će nastati u budućnosti.

14. Tužitelj je istaknuo kako obrazloženje pobijane presude nije utemeljeno na jasnim, uvjerljivim i logičnim razlozima zbog čega smatra da je ostvarena bitna povreda iz čl. 354. st. 2. t. 11. Zakona o parničnom postupku.

15. Tuženik je protiv pobijane presude u točkama I., II. i VI. podnio žalbu zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava i pogrešne odluke o troškovima postupka.

16. Tuženik je naveo da pobijanu presudu smatra nezakonitom u dijelu točki I. izreke, u kojem je prvostupanjski sud ovlastio tužitelja da prisilno izvršava nalog suda na trošak protivne strane. Također, tuženik smatra da je prvostupanjski sud pogrešno prihvatio tužbeni zahtjev koji pogrešno glasi da je tuženik dužan predati u posjed i korištenje nekretnine. On drži da je stvarna osnova tužbe reivindikacijski zahtjev vlasnika za predaju stvari, pa je pravilno tužbeni zahtjev trebao glasiti „nalaže se“.

17. Tuženik smatra da je prvostupanjski sud trebao prekinuti ovaj postupak, jer se u drugom parničnom postupku koji se vodi pred istim sudom pod poslovnim brojem P-67/2021 odlučuje o tuženikovom pravu vlasništva kao glavnom pitanju, što je prethodno pravno pitanje u ovoj pravnoj stvari. Sve i da je prvostupanjski sud ispravno odlučio da nema mjesta prekidu postupka, trebalo je posebnim rješenjem odlučiti o tuženikovu prijedlogu, što nije učinio. Osim toga, tuženik drži da prvostupanjski sud u obrazloženju svoje odluke nije dao dostatne razloge za odbijanje prijedloga za prekid. Time je počinio bitne povrede odredaba postupka.

18. Također, tuženik smatra da je pogrešna ocjena prvostupanjskog suda da je tužitelj na temelju valjanog pravnog posla - nagodbe i aneksa, stekao pravo vlasništva nad spornim poslovnim prostorom. Tuženik objašnjava da tim pravnim poslom nije dogovoren prijenos prava vlasništva poslovnog prostora, već je određeno da tuženik prenosi sva prava i obveze po osnovi građevinske dozvole za izgradnju „BLOKA B“ u naselju Bili Brig u Zadru, Klasa: 361-04/88-05/61, Ur.broj: UP/I-2198-09-04-81-2 od 17. siječnja 1989. te se tuženik obvezao staviti tužitelju na raspolaganje svu raspoloživu dokumentaciju vezanu uz izgradnju objekta.

19. S obzirom na to da je prvostupanjski sud odlučio sam donijeti odluku o prethodnom pravnom pitanju, tuženik je mišljenja da je prvostupanjski sud propustio cijeniti sve dokaze koje je dostavio u prilogu svog podneska od 31. svibnja 2024. na okolnost nevaljanosti sklopljene nagodbe i aneksa ugovora.

20. Tuženik navodi da je svrha sklopljene nagodbe bila riješiti naplatu njegova duga po osnovi pravomoćne presude Trgovačkog suda u Splitu, poslovni broj P-1567/95 od 15. svibnja 2001. u iznosu od 36.407,69 DEM sa zateznim kamatama. Pri tome su stranke odredile dospelje duga 30. studenoga 2003. i da će se plaćanje duga obaviti kompenzacijom u radovima ili materijalima te zato način naplate duga nije bio prijenos prava vlasništva. Navodi da je tuženik isključivo prenio prava i obveze iz građevinske dozvole, a da tužitelj stvarno u trenutku sklapanja nagodbe nije više imao potraživanje prema tuženiku, jer ga je prethodno 17. lipnja 2002. već prenio na treću osobu Svetice centar d.o.o., zbog čega je nagodbom određeno da će tužitelj naložiti trećoj osobi Svetice centar d.o.o. da odgodi ovrhu koja se provodila radi naplate tog duga i radi koje je tuženikov poslovni račun bio u blokadi. Smatra da u uvjetima blokade računa i predstojećeg stečajnog postupka, tuženik nije mogao raspolagati imovinom.

21. Tuženik ističe da je rješenjem Trgovačkog suda u Zadru, poslovni broj St-294/2003 od 26. rujna 2003. došlo do otvaranja stečajnog postupka nad njime te da je Svetice centar d.o.o. prijavio tražbinu u ukupnom iznosu od 668.582,13 kn koju je priznao stečajni upravitelj. U kaznenom postupku je presudom Općinskog suda u Zadru, poslovni broj K-1044/09 utvrđena krivnja Jerka Bošnjaka, tužiteljevog osnivača i ujedno tadašnjeg direktora Svetice centar d.o.o. zbog podnošenja neistinite prijave tražbine u stečajnom postupku, a Jerko Bošnjak se u kaznenom postupku branio tvrdnjom da ga nagodba ne obvezuje. Navodi da ni tuženikov prethodni zastupnik po zakonu, Goran Zadro, nije mislio da nagodba obvezuje jer je sporni poslovni prostor naveo kao svoje vlasništvo u prokaznom popisu imovine dostavljenom za potrebe vođenja stečajnog postupka nad tuženikom.

22. Tuženik konačno smatra da je prvostupanjski sud pogrešno utvrdio da je on nepošteni posjednik najkasnije od 9. prosinca 2020., kada ga je tužitelj dopisima obavijestio o svom pravu vlasništva na spornom poslovnom prostoru. Tuženik smatra da ga je tužitelj pravno valjano pozvao na predaju stvari tek dostavom obavijesti o postojanju izlučnog prava u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom, što se dogodilo 9. listopada 2023.

23. Tužiteljeva žalba nije osnovana, dok je tuženikova žalba djelomično osnovana.

24. Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu na temelju odredbe čl. 365. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11 - pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23; dalje: ZPP), u dijelu u kojem se pobija žalbom, u granicama razloga navedenih u žalbi, pri čemu je po službenoj dužnosti pazio na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava, osim u odnosu na primjenu materijalnog prava u odluci o troškovima postupka.

25. Predmet spora je tužbeni zahtjev vlasnika nekretnine (poslovnog prostora) za iseljenje i predaju u posjed od tuženika kao posjednika te za isplatu naknade za koristi koje je tuženik kao nepošteni posjednik ostvario posjedovanjem tuđe stvari.

26. U odnosu na tuženikove žalbene navode da je prvostupanjski sud u točki I. izreke, osim samog naloga tuženiku da iseli i preda sporni poslovni prostor za koji je utvrđeno da je tužiteljevo vlasništvo, djelomično odredio i kako će se presuda prisilno izvršiti, ovaj sud smatra da je time prvostupanjski sud odlučivao o nečemu što ne može biti predmet odlučivanja u parnici. U parničnom postupku sud odlučuje u povodu deklaratornih, kondemnatornih ili konstitutivnih tužbi. O načinu prisilnog izvršenja sudskih odluka, odlučuje sud po pravilima izvršnog prava. Zato je riječ o očito nedopuštenom zahtjevu. Ovaj sud nema ovlaštenje uz ukidanje prvostupanjske presude samostalno odbaciti tužbu u tom dijelu zbog čega je predmet vraćen prvostupanjskom sudu da ispravi navedenu postupovnu povredu. Zato je riješeno kao u izreci (čl. 369. st. 1. ZPP-a).

27. U odnosu na tuženikove žalbene navode da tužbeni zahtjev pogrešno glasi „da je tuženik dužan nešto učiniti“, umjesto da je tuženiku naloženo neko činjenje, ovaj sud smatra da, iako u povodu kondemnatornih tužbi, sud u slučaju prihvaćanja tužbenog zahtjeva nalaže tuženiku određeno činjenje, trpljenje ili propuštanje, da bi odbijanje tužbenog zahtjeva samo iz razloga što je tužitelj upotrijebio izričaj obveznog, a ne procesnog prava „da je tuženik dužan“ predstavljalo pretjerani pravni formalizam. Zato su neosnovani takvi tuženikovi žalbeni navodi.

28. Tuženikovi žalbeni navodi iscrpljuju se u tvrdnji da je prvostupanjski sud povrijedio odredbe parničnog postupka jer nije prekinuo postupak do okončanja drugog parničnog postupka, koji se vodi između istih stranaka u obrnutim ulogama, u kojem se odlučuje o tuženikovom zahtjevu za uknjižbu prava vlasništva kao o glavnoj stvari. Međutim, prvostupanjski sud u takvoj situaciji nije dužan odrediti prekid postupka, nego može samostalno odlučiti o tome tko je vlasnik spornog poslovnog prostora kao o prethodnom pravnom pitanju u ovoj pravnoj stvari (čl. 213. st. 1. ZPP-a). Dakle, time što prvostupanjski sud nije prekinuo postupak u ovoj pravnoj stvari, nego je odlučio samostalno riješiti prethodno pravno pitanje, što predstavlja njegovo ovlaštenje, ali ne i obvezu, prvostupanjski sud nije počinio bitnu povredu postupka.

29. Također, time što prvostupanjski sud nije donio posebno rješenje kojim odbija tuženikov prijedlog za prekid postupka, tuženik nije doveden u nepovoljniji pravni položaj. Tuženik ne bi imao pravo na posebnu žalbu na rješenje kojim se odbija prijedlog za prekid (čl. 218. st. 2. ZPP-a). Zato bi u takvoj situaciji, viši sud mogao odlučivati o osnovanosti tuženikova prijedloga tek u povodu njegove žalbe protiv odluke u glavnoj stvari, što je i učinio.

30. Tuženik, osim što je nastojao da se postupak prekine odlukom suda, nije predložio bilo kakve dokaze u prilog tvrdnji o neistinitosti potpisa njegovog ranijeg direktora Gordana Zadre na nagodbi od 25. veljače 2003. i aneksu nagodbe od 6. svibnja 2023. Zato je pravilno prvostupanjski sud ocijenio tuženikove tvrdnje kao paušalne, pogotovo kraj činjenice da je istinitost potpisa na tim ispravama provjerio javni bilježnik prilikom ovjere potpisa.

31. Također, pravilno je prvostupanjski sud ocijenio kao neodlučne tuženikove prigovorne tvrdnje da je u prethodno vođenom sudskom postupku pravomoćnom

presudom utvrđeno tuženikovo pravo vlasništva na spornom poslovnom prostoru, kao i da je ušao u posjed provođenjem prisilnih radnji od strane ovršnog suda. Prvostupanjski sud je utvrdio da je tuženik naknadno, na temelju nagodbe i aneksa koju je sklopio s tužiteljem, disponirao svojim pravom vlasništva. Bez obzira na to što su stranke u čl. 5. nagodbe navele da se na tužitelja prenose prava i obveze po osnovi izdane građevinske dozvole, ovaj sud ocjenjuje da je namjera stranaka bila prenijeti na tužitelja pravo vlasništva. Naime, stranke su u odredbi čl. 6. nagodbe odredile da se tužitelju kao graditelju izričito dozvoljava uknjižiti pravo vlasništva na svim stanovima i poslovnim prostorima u stambenom - poslovnom objektu Blok 2 u naselju Bili Brig u Zadru, dok su aneksom stranke izmijenile čl. 6. nagodbe na način da su točno navele zemljišnoknjižne podatke nekretnine. To upućuju na namjeru stranaka za prijenos prava vlasništva na tužitelja kao graditelja.

32. Sve i da tome nije tako, prava iz građevinske dozvole podrazumijevaju pravo izgraditi građevinu prema projektu po osnovi koje je izdana građevinska dozvola. Kako je tuženik na temelju nagodbe dozvolio tužitelju izgraditi građevinu (neovisno o tome je li ona već bila dovršena), tužitelju bi kao savjesnom graditelju pripadalo po sili zakona pravo vlasništva i na zemljištu na kojem je građevina sagrađena, sve i da tuženik nije prenio pravo vlasništva zemljišne čestice na kojoj je građevina sagrađena (čl. 153. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, „Narodne novine“ broj: 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 90/10, 143/12 i 152/14; dalje: ZV).

33. Međutim, osnovani su tuženikovi žalbeni navodi da se prvostupanjski sud u situaciji kada je odlučio samostalno riješiti prethodno pravno pitanje - prava vlasništva na spornom poslovnom prostoru (čl. 12. st. 1. ZPP-a), ujedno bio dužan očitovati se o tuženikovim prigovornim tvrdnjama iz podneska od 31. svibnja 2014. koje su usmjerene na osporavanje valjanosti sklopljene nagodbe, a koje ponavlja u žalbi. Time je počinjena bitna povreda iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a.

34. U pogledu žalbenih navoda usmjerenih na tvrdnje o nevaljanosti sklopljene nagodbe iz razloga što tužitelj u trenutku sklapanja nagodbe više nije bio vjerovnik tražbine čija je visina, dospijeće i modalitet ispunjenja izmijenjen nagodbom, jer ju je prethodno prenio na treću osobu, ovaj sud napominje sljedeće. Sama činjenica da je tužitelj izmijenio sadržaj tražbine - koju je već prethodno bio prenio na Svetice centar d.o.o., ne podrazumijeva da je nagodba nevaljan pravni posao i da ona ne obvezuje ugovaratelje. Za slučaj da treća osoba Svetice centar d.o.o. nije uvažila izmijenjen sadržaj tuženikova duga, odnosno da nije odgodila izvršenje ovrhe na tuženikovim novčanim sredstvima po tužiteljevom nalogu, tuženiku bi pripadala prava po osnovi postojanja pravnih nedostataka (čl. 357. st. 2. Zakona o obveznim odnosima). No, tuženik niti ne tvrdi da je nad njim nastavljeno provođenje ovrhe niti da Svetice centar d.o.o. nije uvažilo izmijenjeni sadržaj odnosa.

35. Također, tuženik ne uzima u obzir da nagodbom nije samo uređen način ispunjenja njegova duga na temelju pravomoćne sudske presude Trgovačkog suda u Splitu, poslovni broj P-1567/95 od 15. svibnja 2001., već su u odredbi čl. 7. stranke navele da time okončavaju sve svoje sporove koji su proizašli u vezi s građenjem objekta Blok 2 u naselju Bili Brig u Zadru. Također su odredile da će tužitelj odustati

od svih pokrenutih sudskih postupaka vezanih za građevinsku dozvolu i izgradnju objekta. Dakle, uzajamna popuštanja i uređenje međusobnih odnosa, što čini sadržaj sklopljene nagodbe (čl. 150. st. 1. Zakona o obveznim odnosima), sastojali su se i od odustanka tužitelja od pokrenutih sporova.

36. Tuženik ističe i tvrdnju da su stranke odustale od nagodbe i da je tuženikov prijašnji direktor Goran Zadro smatrao da je sporni poslovni prostor tuženikovo vlasništvo zbog čega ga je naveo u prokaznom popisu dužnikove imovine u stečajnom postupku. Međutim, uvidom u prokazni popis (list 173. spisa) ovaj sud je utvrdio da je u popisu naveden različit poslovni prostor iz istoga stambeno poslovnog objekta Blok b, koji je sagrađen na čest. zem. 4217/1 k.o. Zadar, ulaz broj 3. i koji je različite površine. Zato se ne radi o identičnoj nekretnini kao u ovoj pravnoj stvari. Također, obrana koju je dao Jerko Bošnjak - da je smatrao da ga nagodba ne obvezuje, nije vjerodostojan dokaz o odustanku stranaka od nagodbe, jer pravila kaznenog procesnog prava ne nalažu okrivljeniku obvezu govoriti istinu pred sudom.

37. Također, ovaj sud napominje da prigovor da je tuženik disponirao svojom imovinom u uvjetima blokade poslovnog računa u razdoblju koje je prethodilo otvaranju stečajnog postupka nad njime, može uz ispunjenje dodatnih pretpostavki propisanih u odredbama Stečajnog zakona rezultirati pobjornošću takvih pravnih radnji. Međutim, tuženik nije činjenično odredio o kojoj bi vrsti pobjornih pravnih radnji bila riječ, jer nije iznio činjenice o ispunjenju dodatnih posebnih pretpostavki koje trebaju biti ostvarene ovisno o vrsti pobjornosti (kongrunetno/inkongrunetno namirenje, pravne radnje kojim se vjerovnici izravno oštećuju, namjerno oštećenje, pravne radnje bez naknade itd.). Slijedom navedenog, tuženikov prigovor pobjornosti nagodbe i aneksa kao pravnih radnji kojima su oštećeni stečajni vjerovnici nije bio dovoljno činjenično određen da bi ga ovaj sud mogao ispitati.

38. Zbog tih je razloga, mišljenje ovoga suda, jednako kao i prvostupanjskog suda, da tuženik u ovoj pravnoj stvari nije iznio jasne tvrdnje niti je dokazao zbog čega bi sklopljena nagodba bila nevaljan pravni posao.

39. Konačno, neosnovani su tuženikovi žalbeni navodi da je prvostupanjski sud pogrešno utvrdio trenutak kada je on postao nepošten. Iz sadržaja tužiteljeva dopisa od 10. rujna 2020. proizlazi da je tužitelj kao vlasnik pozvao tuženika na predaju stvari. Za ocjenu tuženikova (ne)poštenja, suprotno njegovom mišljenju, nije odlučno kada je tužitelj zahtijevao ostvarenje prava na posjed stvari pred sudom ili drugim nadležnim tijelom (dostavom obavijesti o postojanju izlučnog prava u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom), već je dovoljno da je tuženik mogao znati da mu ne pripada pravo na posjed.

40. Neosnovane su i tužiteljeve žalbene tvrdnje o pogrešnoj primjeni materijalnog prava u odnosu na trenutak dospijeca njegove tražbine kao vlasnika za isplatu naknade za korištenje tuđe stvari. Pogrešno je tužiteljevo shvaćanje da je naknada dospijevala svakog pojedinog mjeseca, jer nije riječ o ugovornoj obvezi. Riječ je o potraživanju vlasnika prema nepoštenom posjedniku, koje je propisano odredbom čl. 165. st. 1. ZV-a, na koje se supsidijarno primjenjuju opća pravila obveznog prava. Zato je pravilno prvostupanjski sud ocijenio da je tražbina dospjela

tužiteljevim pozivom kao vjerovnika za isplatu naknade, kao što je slučaj sa svim tražbinama u kojima nije ugovorom ili zakonom određen rok ispunjenja (analogna primjena čl. 173. st. 3. Zakona o obveznim odnosima).

41. Konačno, neosnovane su tužiteljeve tvrdnje da mu pripada pravo zahtijevati isplatu budućih mjesečnih iznosa naknade sve do predaje nekretnine u posjed. Nije riječ o tražbinama za koje je izgledno da će nastajati u budućnosti, za koje bi odredbom čl. 183. st. 3. ZPP-a ili bilo kojeg drugog zakona bilo dozvoljeno zahtijevati donošenje kondemnatorne presude prije dospijea.

42. Slijedom svega navedenog, odlučeno je kao u izreci (čl. 373.a st. 1. t. 2. ZPP-a).

Zagreb, 10. travnja 2025.

Predsjednica vijeća
Draženka Deladio

Broj zapisa: **9-30874-27142**

Kontrolni broj: **00454-f6814-7bbf6**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Draženka Deladio, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.